

»Naa, Godnat da! Og lov mig saa, at du vil tænke over det. From er jo dog en brillant Fyr, og jeg synes, vi tre har det saa hyggeligt sammen.«

Da Jytte kom op, saa hun til sin Beroligelse, at der var mørkt i alle Stuerne. Men Døren fra Spisestuen til Moderens Soveværelse stod paa Klem, og idet hun listede der forbi for ikke at vække, blev der tændt Lys derinde, og Moderen kaldte.

»Hvor du dog kommer sent, Barn! Jeg var nær ved at blive urolig for dig.«

Fru Bertha havde sat sig op i Sengen, og hendes Udseende forskrækkede Jytte. Hvad andre længe havde sagt til hende, at Moderen var bleven gammel, saa hun i dette Øjeblik selv.

Hun satte sig paa Sengekanten og tog hendes Haand, mens hun forklarede Grunden til sin forsinkede Hjemkomst. At hun havde været sammen med Karsten From fortav hun dog for ikke at vække nogen Mistanke hos Moderen.

»Er der ikke noget, du trænger til, lille Mor? Skal jeg ikke lave dig en Kop Kamillete? Saa sover du bedre.«

»Nej Tak, nu jeg veed dig hjemme, falder jeg nok til Ro.«

»Har du siddet alene hele Aftenen? Jeg syntes, jeg kunde mærke inde i Stuen, at der har været Fremmede.«